PLANETA AMAZOANELOR

DAVID MOLES

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÂNCEANU

David Moles a publicat în *Asimov's Science Fiction, Polyphony, Strange Horizons, Lady Churchill's Rosebud Wristlet, Say..., Flytrap* şi în alte reviste. împreună cu Jay Lake a coeditat în 2004 bine primita antologie „retro-pulp" *All-Star Zeppelin Adventure Stories,* iar în 2006 i-a apărut altă antologie, coeditată de Susan Marie Groppi, *Twenty Epics.* Povestirea lui „The Third Party" a apărut în *Antologia Dozois* numărul 22.

Aici reexaminează unul dintre cele mai vechi clişee din science fiction - planeta locuită exclusiv de femei - şi ajunge la unele concluzii surprinzătoare şi fascinant de stranii...

Planeta Amazoanelor. Aşa o numea Musa. Făcea spoturi cinetice, şi avea un ascuţit simţ al ridicolului în artă şi în istorie. Când află că urma să plec pe Hippolyta nu spuse nimic la început, se uită doar la mine, cu ochii lui negri, serioşi, pe faţa oacheşă; se uită la mine, cred eu, până când fu sigur că spuneam adevărul. Îmi acoperi mâna cu a lui. Apoi, ca şi cum amândoi am fi spus tot ce era de spus, se ridică brusc.

- Vino, Sasha, zise. Hai să dansăm.

Musa. O întâlnire întâmplătoare în dormitorul băieţilor dintr-un cămin de tranzit de pe orbita lui Erewhon. Dacă l-aş fi întâlnit când aveam douăzeci de ani ar fi putut fi marea dragoste a vieţii mele.

Probabil așa mi-l voi aminti mereu, dacă lucrurile pe Hip polyta vor merge măcar pe jumătate bine. Dacă voi îmbătrâni pe Planeta Amazoanelor și voi muri acolo.

Era ceva în același timp comic și înduioșător la echipajul S.P.S. *Tenacious,* nava de pază a Republicii Erewhon staționată în sistemul Hippolytei ca să prevină orice incursiune de pe Planeta Amazoanelor. Ei se luau foarte în serios, cu uniformele lor albe scrobite, gradele militare și părul tuns scurt. (Majoritatea sunt oameni, și cei mai mulți dintre oameni sunt bărbați - băieți, de fapt.) Își iau și slujba foarte în serios, cu o anume mândrie pentru faptul că sunt singurii din această parte a Polychronicon-ului interesați de problemă: universul poate fi periculos și haotic și foarte prost organizat, dar Republica și Flota sunt la înălțime.

Bineînțeles, nu sunt. Universul este cu mult mai dezorganizat decât și-ar putea imagina vreodată acești astronauți de comedie. De asta e atât de înduioșător.

- Iar acesta este Centrul de operațiuni, îmi spune locotenentul Addison. De unde controlăm platformele cu senzori și sateliții cu flux de particule. Nu am fost niciodată nevoiți să le folosim, slavă Domnului.

Addison se uită la mine, iar eu mă uit prin încăperea plină de echipament complicat și tineri concentrați, și dau din cap ca și cum aș pricepe la ce mă uit. Exersez deja impostura, pregătindu-mă pentru Hippolyta. E un dans, și eu improvizez.

Satisfăcut, Addison se întoarce să-mi arate următorul punct de interes, iar eu mă întorc să-l privesc pe Addison. E slab și

drăguţ şi nu poate avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Nu ştie ce să spună unui civil care s-a oferit voluntar pentru o misiune sinucigaşă, dar se străduieşte.

Cu un secol în urmă, pe Hippolyta ceva numit febra amazoanelor a ucis un miliard trei sute de bărbaţi şi băieţi. Sute de milioane de femei şi fete au murit de asemenea, ucise indirect, în haosul care a urmat febrei.

Nimeni nu ştie cine a declanşat febra, sau ce încercau ei să facă: dacă a fost ceva intenţionat - o tentativă de atac sau o revoluţie - sau accidental - o eroare industrială sau un experiment de probabilitate care a mers prost, sau chiar o descoperire arheologică. Dar când a venit, a făcut-o brusc, măturând Hippolyta în mai puţin de un an, într-un ritm care aduce mai puţin cu o epidemie, ci mai degrabă cu un blestem. Sfida medicamentele, vaccinurile şi carantinele, înlăturând creşterile de imunitate la nivel experimental de parcă ar fi fost nişte buchete medievale parfumate. Părea să se transmită nu numai prin cei atinşi, ci şi prin posesiunile lor, şi nu numai prin posesiuni, ci şi prin obiectele asociate cu ele în mod indirect sau simbolic.

Existau chiar şi cazuri izolate, raportate, dar niciodată confirmate, de febră apărută la ani-lumină distanţă, la oameni care nu fuseseră niciodată pe Hippolyta. Uneori se putea face dovada unei legături cu Hippolyta - cu ani în urmă, cu mult înainte de prima apariţie a Febrei. Alteori nu exista nici un fel de legătură aparentă.

O diversiune pe care majoritatea matematicienilor slab pregătiţi o îmbrăţişau - una uşor de demonstrat din punct de

vedere logic - era ideea că fiind dată o singură contradicție, se putea dovedi caracterul adevărat sau fals al unei propoziții Căderea barierei cauzalității ne oferise toate contradicțiile la care putea visa un matematician. Acesta este singurul adevăr - și fals - al universului.

Chiar dacă cei mai mulți dintre noi, ca de exemplu cumpătatul echipaj al lui *Tenacious,* o negau - pretinzând că încă mai trăim într-un univers unde un lucru se întâmplă în urma altuia.

Ceea ce bănuiesc eu, deși nu e ceva ce s-ar putea vreodată dovedi, este că în aceste cazuri aparent neconectate legătura se află nu în trecut, ci în viitor. Într-un viitor *potențial,* hotărât dinainte de către febra însăși.

Nu este întru totul adevărat să spui că febra amazoanelor a ucis toți bărbații. Ar însemna să folosești o simplificare demodată, o înțelegere prea simplistă a sexului și genurilor. Cauza aproximativă a morții în cazurile de febră a amazoanelor era o respingere bruscă, generalizată, de țesuturi - rezultatul faptului că moleculele care alcătuiau trupul căpătau o nouă istorie virtuală pe scală Planck și neuniform. Febra amazoanelor nu ucidea numai bărbați și băieți, ci pe oricine și orice al cărui sistem imunitar era incapabil să recunoască celule care nu mai proveneau - care, dintr-odată, *nu proveniserd niciodată* - dintr-o linie evolutivă bazată pe reproducere sexuală.

Febra omorâse masculii de feline, câini, insecte, păsări, pești, ginkgo, curmali, gametocite ale malariei. Oriunde lovea, distrugea întreaga bază a diferențelor sexuale. Majoritatea observatorilor - care deocamdată își desfășurau observațiile de la distanță, de la douăzeci de minute-lumină - se așteptaseră ca viața animală de pe Hippolyta, inclusiv omenirea, să se stingă într-o singură generație.

Dar nu a fost așa.

*

Pe hărţile în timp real folosite de *Tenacious* era o pată albă, în nord-estul continentului Aella - al doilea în ordinea mărimii de pe Hippolyta, şi locul celor mai vechi colonii. Asta puteam citi: vârtejul climatic şi luminile mişcându-se încet ale ţintelor urmărite cedând locul unor date statice de supraveghere, vechi de un secol sau mai mult.

- Cât de aproape de *aici* - pe un glob proiectat, degetele mele mângâie centrul discontinuităţii - mă puteţi aduce?

Locotenentul Addison pare jenat.

- Nu prea mult, mă tem, zice. Echipamentele noastre nu funcţionează atât de adânc în interiorul anomaliei cauzale. Arată spre glob: Vezi că nu avem date curente pentru acea zonă. Nici o sondă, deoarece canalele de simultaneitate nu operează dincolo de graniţele probabilităţii; nici măcar pe senzorii pasivi nu ne putem baza.

Aprob din cap, puţin dezamăgit; dar nu mă aşteptam la mai mult, altfel nu mi-aş fi adus catârii.

Addison scrutează o clipă globul şi alege un punct pe coasta de sud, la câteva sute de kilometri de centrul anomaliei. In teritoriile Ezheler.

- Dar aici, lângă drumul de pe coastă? întreabă. De acolo poţi folosi mijloacele de transport indigene.

- Asta cu siguranţă îmi va pune la încercare deghizarea.

Addison nu pare în largul lui. Revine la glob.

- Mă rog, eu...

- Nu, îl întrerup. Pe drumul de coastă e bine.

Va trebui să dansez ceva mai repede, asta-i tot.

In secolele al XIII-lea şi al XIV-lea ale Hegirei, înainte ca strămoşii mei să se convertească la islam, cochetaseră puţin cu

Hegel. Poate că, în speranța că rezolvând contradicțiile Hip polytei să rezolv contradicțiile din inima universului, căzusem în acea antică erezie: *teză, antiteza, sinteză.* Asta e. Ca filozoi al naturii, se presupune că fac față adevărurilor dure ale universului. Ca rus, se presupune că sunt fatalist și romantic. Ca islamist, se presupune că-mi pun credința în cel Prea-Milostiv.

Să neg contradicțiile - după cum înțelegea Musa, iar eu nu voi fi niciodată în stare să-i explic locotenentului Addison - nu este o opțiune deschisă mie.

In cabina mică pe care i-o confiscasem unui ofițer junior, mă dezbrac de însemnele Republicii. Nu e nici o oglindă acolo, dar un proiector îmi arată o imagine reversată, cețoasă, de parcă dublura mea ar sta într-un coridor întunecat. întâlnesc ochii dublurii mele.

- Adio, Sasha, ne spunem unul altuia.

Adio lui Sasha Rusalev din Odessa, *cavaler* al dansului și filozof al naturii.

Acum sunt Yazmina Tanzikbayeva, crescătoare de catâri din Ezheler și negustoreasă de coca.

Hippolyta era deja o lume veche când a apărut febra, veche în sensul de vârstă pentru noi imposibilă, pentru ei obișnuită, genul care atrage îngrijorarea civilizațiilor tinere viguroase și serioase ca Republica și pe care restul lumii le ignoră. Când Hippolyta a fost teraformată și colonizată *(dacă* a fost teraformată și colonizată - există violări ale cauzalității și în istoria veche a Hippolytei), un caleidoscop de națiuni au făcut din ea căminul lor: culturi din toată partea islamicei '*umma* ca și

din exterior au aterizat ici colo, fuzionând, fragmentându-se, făcând comerț, furând, luptând în mici războaie, făcând pace - milenii de istorie comprimate în câteva generații.

Locuitoarele din Ezheler sunt crescătoare de vite nomade care trăiesc în munții din sud și pe câmpiile înalte ale continentului Aella. Fertilitatea cronic scăzută - proporțională cu distanța față de centrul anomaliei cauzale - le determină să rămână nomade, și în același timp le împiedică pe vecinele lor mai bogate, cum ar fi vorbitoarele de limbă chineză din Tieshan, să se extindă pe teritoriile lor. Ezhelerele sunt islamiste, și vorbesc o limbă turcă influențată de rusă și farsi.

Eu am crescut în Odessa; rusa și turca au fost limbile mele materne. O serie de implanturi neurale ale Consilium-ului și câteva luni de studiu m-au făcut să vorbesc limba din Ezheler atât cât poate s-o facă orice alt străin care nu a trăit vreodată printre ei.

Dar ceea ce m-a atras cu adevărat spre Ezheler, când mi-am făcut planurile, au fost hainele lor.

Mă îmbrac în bumbac, piele, in și mătase. Mai exersasem asta; îmi amintesc acum, ca pașii unui dans. Mai întâi lenjerie de bumbac, neînălbită; pantaloni roșii de bumbac, mult mai aspri; cizme moi cu carâmbi înalți; bluză albă de bumbac brodată cu roșu; și la sfârșit *burka,* vălul-robă de in vopsit violet care acoperă totul de la păr și ochi până la glezne.

Majoritatea musulmanelor din Aella urmează tradițiile *hijab-**ului,*** până la un punct: poartă *khimar* în public, iar unele poartă *abaya.* Dar ezhelerele sunt printre puținele care poartă întreaga *burka,* și numai aici aceasta nu se scoate niciodată, nici chiar în familie.

Mi-am îndreptat *burka,* încercând să găsesc poziția care să-mi permită să văd cât mai mult prin vălul dantelat. Mușchii

mei sunt animați de false amintiri, o combinație de mișcări ce aparțin genului feminin și kinestetică Ezheler simulată de înregistrările AV ale etnologilor Consilium-ului.

Există tehnologii, ușor de obținut, cu care aș fi putut să mă reconstruiesc complet, începând de la cromozomi - făcând o parte din deghizarea mea impenetrabilă, nu doar o înșelătorie, ci purul adevăr. (Fără îndoială, se găsesc astăzi pe Hippolyta femei ai căror strămoși, în primele zile ale febrei, au făcut exact la fel.) Mi-aș putea păstra nu numai deghizarea, ci și viața.

Dar acționând astfel, nu aș dovedi nimic. Dacă ar fi fost de ajuns să-mi demonstrez ipotezele cu ecuații și dovezi, aș fi făcut-o la adăpostul camerelor mele din Petersburg. Trebuie să le testez eu însumi.

In plus, după cum spunea fostul meu profesor de balet, pentru o lebădă, arta nu constă în a fi o lebădă.

Îmi e de ajutor faptul că spectatorii mei nu se vor aștepta să fiu altceva.

Patru ore mai târziu, locotenentul Addison îmi leagă centura în capsula care mă va duce pe Hippolyta. Capsula este concepută pentru a-i trimite pe soldați în spatele liniilor inamice, sau pentru alte acțiuni la fel de provocatoare și periculoase. Mie mi se pare că, pentru a ateriza pe Hippolyta, capsula e o exagerare - mai ales că urma să fie abandonată, și poate distrusă. Dar Addison se simte vinovat pentru că nu mă poate duce exact acolo unde vreau eu, iar oamenii lui par să se distreze bine - programând camuflajul capsulei, stabilind un curs prin care să minimalizeze șansele ca cineva să mă vadă intrând în atmosferă - așa că eu nu am inima să protestez.

In capsulă se presupune că este loc pentru șase soldați înarmați și echipamentul lor, dar cu excepția materialului medical, aparatura mea nu e construită după standardele Republicii. După ce totul a fost înghesuit în jurul meu, Addison, ca să-mi strângă mâna, trebuie să se aplece ezitant peste un balot ambalat în plastic, care ar putea conține fie orez, fie caise uscate, fie frunze de coca.

Se uită încă o dată de jur împrejurul capsulei aglomerate, la mărfuri, la trusele medicale, la cei doi catâri în coconii lor, la prezența pe jumătate simțită a motoarelor cu interferență cuantică. Apoi privește în jos spre mine.

- Ei bine, atunci, zice, ridicând neajutorat din umeri, baftă!

Apoi se dă înapoi, trapa se închide, și capsula se smucește pornind pe drumul ei și, în sfârșit, mi se dă drumul.

Când eu apuc pe drumul spre coastă, capsula se află la trei zile și cincizeci de kilometri în urma mea, camuflată și îngropată pe fundul albiei unui pârâu secat. Drumul de coastă e mai vechi și mai dificil decât cărarea îngustă pe care am urmat-o ca să ies dintre colinele aride: asfaltul turnat înainte de izbucnirea febrei e acum crăpat în dale, urme lăsate de un secol de veri și ierni. Iarba de pe margini e maronie, călcată în picioare, formând o potecă, iar eu îmi conduc catârii pe drumul mai moale, ca să le păzesc copitele și gleznele. Văd urmele celor dinaintea mea imprimate în țărână.

Un canal de simultaneitate leagă trusele medicale, îngropate împreună cu capsula, de implanturile de telemetrie dantelate pe corpul meu, și mă anunță că până acum sunt sănătos, mă

dor mușchii și șaua mă irită pe lateral. Asta e tehnologia Republicii, simplă și de încredere, iar trusele probabil îmi vor supraviețui indiferent ce s-ar întâmpla. Motoarele cu inter ferență, mai delicate și mai abstracte, le port cu mine. Au fost fabricate în Damasc, iar existența lor e în mare măsură matematică; e puțin probabil să fie observate de cineva care nu știe cum să le caute. Deocamdată sunt liniștite, transformarea de către ele a fazei spațiale locale nu e încă deranjată. Sunt o ciudățenie în panglica de improbabilitate care face ca Hippolyt a să fie ceea ce este, o bulă de realitate suspendată într-un mediu al ne-realului.

Acum că sunt aici, cu acest pământ nisipos sub picioare, cu acest vânt mirosind a salvie și iarbă uscată șuierând pe lângă mine, îmi e greu să mai am aceeași încredere pe care o aveam când plănuisem toate astea în camera mea din Petersburg. Durase trei zile până să încetez să verific obsesiv monitoarele medicale și motoarele cu interferență, încercând să găsesc în cifrele și imaginile lor primele simptome ale febrei amazoanelor, care cel mai probabil mă va ucide.

Urcând pe creasta ultimului șir de dealuri joase și zărind pentru prima dată marea la orizontul estic, încrederea pe care o simțeam în Petersburg îmi reveni. Sunt mai puțin îngrijorat de febra amazoanelor decât de posibilitatea de a fi demascat.

Eram de două zile pe coastă când am văzut prima mea amazoană.

Arhitectura caravanseraiului este un amestec eclectic, secțiuni din prefabricate neperisabile datând dinainte de febră, îmbinate cu chirpici, cărămizi și ciment, cu acoperișuri de tablă

și înconjurate de un gard înalt până la talie alcătuit din butuci și sârmă. Nu sunt primul călător care se oprește în seara asta aici. Doi catâri priponiți și un cal, împiedicat, pasc în umbra unui stejar pipernicit, trăgând de iarbă cu perseverență resemnată. De cealaltă parte a curții stau o pereche de camionete descoperite, zgâriate și îndoite, cu remorcile înțesate de lăzi și pachete, cu prelatele care acoperă locul pasagerilor peticite în multe culori.

O femeie este suită pe una dintre camionete, purtând o jachetă din piele de oaie, pantaloni albaștri și sandale. Arată de vreo patruzeci de ani, din zona Tieshan, cu fălci puternice, păr negru tuns scurt și ochi înguști sub o basma cu dungi alb-albastre.

Prima mea amazoană. Schițez un salut, cu mâna pe inimă, și nu primesc nici un răspuns. Își schimbă ușor poziția și observ atunci că pe pânza de cort de lângă ea se află un pistol cu țeava lungă, la câțiva centimetri de mâna ei. Mă întorc cu o nonșalanță ostentativă și-mi conduc catârii acolo unde sunt priponiți ceilalți.

*

Interiorul caravanseraiului e întunecat, luminat numai de felinarele purtate de călători; în curte se simte mirosul oceanului, dar aici miroase a fum, transpirație și kerosen. Sunt cam o duzină de femei și fete, trei ezhelere, restul tieshaneze. Două dintre ezhelere, o mamă și o fiică ambele numite Amina, sunt negustorese ca și mine, întorcându-se la clanul lor după ce trecuseră prin orașul comercial Haiming; catârii sunt ai lor. Cealaltă, Maryam, călăreața, este medic și călătorește spre nord sperând să cumpere leacuri.

Posesoarele camionetelor din Tieshan stau împreună, pt i vindu-ne suspicioase și ținându-și copiii lângă ele. Se știe că ezhelerele fură copii.

-*Ar trebui* să furăm ceva de la ele, zise Amina-fiica.

Are cincisprezece ani, asta e a treia ei călătorie la Haiming din care se întoarce și, deși expresia ei e invizibilă în spatele vălului, o pot ghici. Știe că tienshanezele nu o plac, și din cauza asta nici ea nu le place pe ele.

In spatele propriului meu văl, zâmbesc. Probabil că adolescenții sunt la fel peste tot.

Sperasem să nu întâlnesc ezhelere pe drum - sperasem ***si*** intru în Haiming ca străin. Rămân tăcut, concentrându-mă asupra pașilor dansului. Dar nici Maryam, nici Aminele nu-mi pun întrebări, ci doar împart cafeaua lor cu mine și îmi dau sfaturi despre piețele din Haiming. In cele din urmă mă relaxez suficient cât să pun eu o întrebare.

- Cunoașteți un samsar de coca pe nume Mei Yueyin? întreb.

Amina-mama și Maryam doctorița dau amândouă din cap.

- E destul de cinstită pentru o orășeancă, zise Maryam.

- Vorbește ezhelera, adaugă Amina-fiica. E înfiorător.

- N-ar trebui s-o vorbești de rău cât timp încă mai mănânci bomboanele pe care ți le-a dat, zice blând mama ei.

Dintr-un motiv oarecare arunc o privire spre Maryam și văd că ea se uită la mine. Aș vrea să-i pot vedea fața.

Mei Yueyin lucrează, sau cel puțin lucra, pentru Serviciul Consilium-ului Etnologic. Era pe Hippolyta de șaptesprezece

ani, dintre care cinci printre ezhelere. Ultimul ei raport, cel în care menționa că lucra ca samsar în Haiming, data de acum nouă ani. Mă bucur să aflu că încă mai trăiește și e tot acolo; chiar dacă legăturile ei cu Consilium-ul s-au întrerupt, ea este singura mea persoană de contact.

Tânăra Amina îmi dă câteva din bomboanele lui Mei Yueyin. Sunt bomboane de orez, din cele învelite în hârtie comestibilă. Le mestec gânditor în timp ce mă duc să verific animalele.

Le dau animalelor - calului lui Maryam și catârilor mei și ai Aminelor - niște apă și niște caise uscate. Apucă pofticios caisele din mâna mea cu buzele lor mobile și dinții mari, iar eu mă bucur să văd că nu-mi tremură degetele.

Monitoarele medicale arată că temperatura mea e o idee peste treizeci și șapte; sistemul meu imunitar nu dă nici un semn că s-ar întoarce împotriva lui însuși. Aici nu ne aflăm mai aproape de centrul febrei, pata albă de pe hărțile lui Addison, decât era locul în care am aterizat, dar granița dintre realitatea consensuală și anomalia cauzală a Hippolytei (ceea ce locotenentul Addison numea - incorect - „granița de probabilitate") este fluidă, fractală, și are componente de natură temporală. Insă până acum motoarele cu interferență stau liniștite. Până acum prezicerile mele se confirmă.

La o asemenea distanță, mă aștept ca mașinile să mă poată ține în viață un timp nedefinit - suficient de mult în orice caz pentru a muri de altceva decât de febra amazoanelor. Mângâi greabănul iepei lui Maryam și cochetez, scurt, cu ideea de a rămâne aici.

Totuși știu că n-o voi face.

Paznica tieshaneză pe care o văzusem mai devreme, cea pe care o numisem drăgăstos prima mea amazoană, a plecat.

O înlocuiesc două femei mai în vârstă care stau pe vine în praf, jucând zaruri la lumina unei lămpi fluorescente. Una dintre ele îmi zâmbește, dar e un zâmbet nepăsător ca al unei statui. Par că ar putea sta acolo la nesfârșit.

În dimineaţa următoare, doctoriţa, Maryam, îmi sugerează pe ocolite că, dacă tot ne îndreptăm și eu și ea spre Haiming, aș fi bine-venit să călătorim împreună. Nu știu de ce acest lucru mă face să tresar, dar așa se întâmplă și, înainte chiar de a-mi da seama ce fac, accept.

După rugăciunea de dimineață preparăm micul dejun împreună - plăcinte și budincă de orez, cu fructe uscate și ceai de coca din desaga mea - și-l împărțim cu Aminele, înainte ca ele să pornească pe drumul lor spre sud. Când plecăm și noi, soarele se ridică peste dealuri, iar călătoarele tieshaneze încep să se trezească. Două dintre femei au fetițe foarte mici, nu mai mult de patru sau cinci ani, și o văd pe Maryam uitându-se la ele - melancolic, cred eu, deși nu e ușor să-ți dai seama prin văl.

- Eram aproape un copil când am avut-o pe fiica mea, îmi spune Maryam.

Ne aflăm la trei zile de caravanserai, călărind alături pe un drum mărginit de pini contorsionați, iar Haiming e doar la două zile distanță, o pată petrochimică pe orizontul de nord-est.

- Paisprezece ani. Un copil.Îmi aruncă o privire: Eram într-o misiune, vezi tu. Când am absolvit, douăzeci dintre noi am fost luate în susul râului, la Themiscyra, în Erethea. Privește din nou în depărtare, dincolo de ceața Haimingului, de parcă ar încerca să vadă în trecut: Nu am cuvinte să-ți descriu nordul, Yazmina. Clatină din cap cu frustrare: Mi-am lăsat cuvintele acolo... când am coborât iarăși pe râu. Dar era foarte frumos, Îmi amintesc.

Se uită din nou la mine.

- Chiar și așa departe, în nord, șansele unei concepții spontane sunt foarte scăzute - poate una la o sută, și nici atât. Râde scurt: Am fost norocoasă, presupun, sau ghinionistă. Se întoarce în șa ca să mă privească în față: Tu câți ani ai, Yazmina?

- Douăzeci și unu.

E o minciună, șapte ani mai mult, dar o ezhireră de douăzeci și opt de ani n-ar putea fi așa ignorantă ca mine.

Maryam revine la drum.

- Rabiah a mea ar face douăzeci și doi anul ăsta.

Asta face ca Maryam să aibă treizeci și șase de ani. Mă uit la ea, la ceea ce pot vedea prin *burka,* spatele drept și umerii slabi, mâinile mici bătute de vreme, cu degete lungi de chirurg, ținând ușor hățurile. Dintr-odată, minciuna cu privire la vârsta mea nu mai pare atât de gravă. E prea mult spațiu între viața mea și viața pe care a trăit-o această femeie, iar opt ani nu sunt suficienți ca să-1 măsoare.

- Ce s-a întâmplat? întreb.

Ea scutură din cap.

- Nu contează.

Călărim un timp în tăcere, liniștea fiind spartă numai de sunetul valurilor îndepărtate și de mersul lent, greoi al copitelor.

încet, fără să se întoarcă - aproape ca și cum ar fi singură Maryam spune:

- Sper să fii fericită aici.

O spune în arabă, nu în ezheleră. Araba ei este clasică și foarte curată, cu accentul unui judecător sau erudit *hadith.*

Apoi dă pinteni calului, luând-o înainte zece, douăzeci de metri. Abia după câțiva kilometri mă lasă din nou să merg în rând cu ea.

4

Vechiul drum este stricat într-un singur loc, acolo unde faleza lasă loc unei spintecături înguste, cam de un kilometru lățime. Spre est, valea se întinde pe o distanță nedefinită, poteca fiind imposibil, mecanic de dreaptă.

Pe hărțile mele dinaintea febrei nu se află nimic de genul ăsta. Insă mai de aproape, și în interior, unde apa e mai puțin adâncă, motivul devine limpede. O movilă de material de culoarea cărbunelui așezată în centrul văii, ridicându-se din nisip și apă ca spinarea unui șarpe scufundat.

- O scară spre cer, zice Maryam, privind în vale. Asta era, odată.

In vocea ei este o emoție pe care n-o pot identifica.

Se întoarce spre mine, evident simțindu-mi nedumerirea chiar și prin văl.

- Un *ascensor spațial,* spune sec, folosind cuvintele moderne de arabă-de-bazar.

Acum înțeleg. Dau din cap și privesc în jos la panglica cenușie. O bucată de cablu spațial, un fragment din cei patru-zeci de mii de kilometri de cablu care odată conectau Hippolyta

de stele - retezat când stația de pe inelul ecuatorial al Hippolytei fusese distrusă pentru a instaura carantina.

Dacă am succes aici, oamenii vor trebui să se împace cu dureroasa recunoaștere a faptului că multe milioane ar fi putut fi salvați - dacă puterile exterioare ca Republica Erewhon și Consilium-ul în loc de carantină s-ar fi preocupat de evacuare. Dar n-am ce face în sensul ăsta.

Suntem nevoite să ocolim mulți kilometri în interiorul coastei înainte ca apa să devină suficient de puțin adâncă încât s-o putem trece cu piciorul.

*

Vechiul oraș Haiming este o insulă verde prelungă, acoperită de alb și albastru, așezată în mijlocul unui fluviu larg și cafeniu. Otrera curge de la nord la sud pe două sute de kilometri, înainte de a coti la stânga, exact la sud de acest loc, și apoi se varsă în oceanul estic al Hippolytei. Pe malul estic al fluviului, aflat în proprietatea Tieshanului, malul este mărginit de construcții de metal și beton, iar orizontul e pătat de fum.

Aici pe malul vestic, unde se află piața, clădirile sunt scunde, maronii și sărace - toate părând construite fie din lut și foarte vechi, fie din lemn și foarte fragile. Efectul ar trebui să fie deprimant, dar vârfurile acoperișurilor sunt decorate cu steaguri colorate, aerul miroase a pământ, apă de râu și mirodenii, iar străzile sunt pline de lume, strigând, râzând și târguindu-se în ezheleră, arabă și chineză.

O las pe Maryam la capătul de linie al feriboturilor, unde vasele care merg spre nord se opresc înainte de a o lua în amonte pe fluviu.

La intrare șovăie.

- Probabil asta e ultima mea șansă, știi, zice ea.

- Ce vrei să spui?

- Am treizeci și șase de ani. Nu mai am alte fiice, sau nepoate. De asta mă duc spre nord.

In Erethea. In interiorul petei albe de pe hartă, centrul anomaliei cauzale. Care fusese dintotdeauna ținta mea.

Nu știu ce să spun, în afară de:

- Sunt convinsă că o să reușești, cu voia lui Dumnezeu.

- Voia lui Dumnezeu, repetă ea ca un ecou.

- Poate o să merg și eu spre nord, într-o zi, spun.

Râde și, pe neașteptate, mă strânge în brațe, apăsându-și obrazul acoperit de văl de al meu.

- Ești prea tânără, fetița mea, îmi zice. Mai întâi trăiește pentru tine.

Sirena vasului fluieră, și ea se retrage. Ia un stilou și o bucată de hârtie din unul dintre bagajele ei și îmi mâzgălește un nume și o adresă. Mi-o întinde, iar eu citesc:

Dr Aysun Orbay, 23 Marpesia 4, Themiscyra

- E prietena mea, zice ea. In caz că ești prea prostuță ca să mă asculți.

Apoi sirena vasului se aude din nou, și ea dispare, strunindu-și calul prin gang.

O negustoreasă de catâri pe nume Zhou Xiling îmi cumpără animalele cu ceea ce ar însemna un preț prost, dacă eu aș fi plătit vreodată pentru ele. Catârii, despovărați de istoria lor hibridă, se înmulțesc mai bine pe Hippolyta decât oriunde altundeva, altfel Aminele nu ar fi avut niciodată în proprietate

cele două animale ale lor; dar în ţinuturile muntoase din sudul Aellei, departe de centrul anomaliei, nu se înmulţesc mai bine decât fiinţele umane. In această relaţie, femei ca Zhou, care pot importa şeptel din nordul îndepărtat, deţin toată puterea.

Mi-am ridicat pe umeri baloturile de coca. Nu sunt înalt - Maryam, de exemplu, era mai înaltă decât mine - dar sunt mai înalt decât majoritatea femeilor de pe străzile Haimingului de Est. Când îmi car baloturile spre piaţa de coca, mulţimea se ţine la o distanţă respectabilă de mine.

j

Mei Yueyin abia dacă scosese douăzeci de cuvinte de când mă prezentasem în magazinul de coca. Merge puţin înaintea mea - păşind repede de parcă ar fi vrut să mă lase în urmă, sau cel puţin să facă nedorita ei asociere cu mine mai puţin evidentă.

Totuşi nu-i e de nici un folos; sunt singura ezeheră de pe podul spre Haimingdao, şi n-am cum să nu atrag privirile.

Podul e larg, mărginit de ginko bătrâni; trotuarul de sub picioarele noastre e acoperit de frunzele lor căzute, verzi-aurii şi moi ca nişte petale de flori. Vârtejuri provenite de la traficul motorizat mişcă aerul umed, şi învolburarea frunzelor seamănă cu un exotic *danse de caractere.*

- Ce-i asta? întreb, arătând în faţă spre insulă, unde la capătul sudic albul şi albastrul oraşului lasă loc unei largi coline verzi punctate cu structuri cenuşii. Pe creasta ei soarele coborât al amurgului face să sclipească ceva auriu.

Yueyin priveşte în direcţia indicată de mine.

- Acolo au fost îngropaţi toţi bărbaţii, zice.

Nu mă vrea pe aici.

Nu ştiu ce m-a trădat. Ceva din glasul meu, din mers, ceva din forma trupului, chiar și numai ghicit prin faldurile *burka.* Poate nimic altceva decât că dintre toate femeile de pe Hippolyta, Mei Yueyin este singura care a văzut un bărbat cu propriii ei ochi.

Mă opresc brusc.

Yueyin continuă câţiva paşi, apoi se opreşte şi se întoarce.

- Ascultă, îi zic în arabă. N-am venit aici ca să-ți fac necazuri. N-am venit să te pun în pericol. Cu siguranță n-am venit ca să te târăsc înapoi, dacă asta te îngrijorează. Vreau doar câteva informaţii. Iar dacă tu n-o să mi le dai, o să mă descurc și fără ele.

Îmi aruncă o privire lungă, plată. Pe chipul ei ceva se îmblânzește pentru o clipă - apoi se asprește la loc.

- Venirea ta aici pune în pericol pe toată lumea de pe planeta asta, spune ea. Faci asta prin simpla ta prezență.

Apoi se întoarce și pornește iarăși.

După asta nu m-am aşteptat ca Yueyin să-mi ascundă identitatea față de partenera ei, și binențeles când am ajuns la casa ei - un bloc vechi, dar curat cu două niveluri înghesuit în spatele unui zid acoperit de iederă, într-un cartier cu străduțe înguste din partea de est a Haimingdao - primele sale cuvinte către asociata ei sunt:

- Liwen, avem un musafir. El e de pe Pământ.

Spune asta în arabă. Pronumele din chineza vorbită nu au gen.

- Yazmina Tanzikbayeva, rostesc.

- Nu e numele tău adevărat, zice Yueyin.

- Este acum, îi spun.

Partenera lui Yueyin e înaltă, probabil mai înaltă decât mine, şi slabă, cu pometi înalţi şi păr împletit, care îi ajunge până în talie. Ţine în poală o fetiţă de vreo şase sau opt ani, care priveşte timid în sus spre mine - nu-mi dau seama dacă e a lui Yueyin sau a partenerei ei; la vârsta asta e toată numai ochi, coate şi genunchi. Joacă un joc cu pietre colorate ca de domino.

- Pacea fie cu tine, spune femeia. Bine ai venit pe Hippolyta!

Araba ei are un accent puternic, mult mai mult decât a lui Yueyin.

- Partenera mea, zice Yueyin. Fu Liwen. Este expert în rachete pentru guvernul din Tieshan.

Un inginer expert în rachete.

Numele fetiţei îmi scapă, ca şi restul prezentărilor. Răspund neatent în timp ce Yueyin face absentă ceai şi Liwen o trimite sus pe fetiţă.

Un inginer expert în rachete.

- Ştii că nu au uitat de voi acolo sus, îi spun lui Liwen, în timp ce Yueyin se aşază. E o navă de luptă la L2 care aşteaptă să ucidă pe oricine ar încerca să plece.

Să numesc *Tenacious* navă de luptă sună a minciună. Dar pentru rachetele din era industrială ale lui Liwen, mica navă de pază a Republicii, cu strania sa colecţie de lasere şi lansatoare de particule, este la fel de letală ca şi un roi-stabilizator al Consilium-ului.

Liwen ridică din umeri.

- înţeleg ce simt ei, zice. Dacă părăsim Hippolyta, sute de miliarde de oameni ar putea muri. Dacă ar fi fost invers, dacă

noi am fi fost acolo și bărbații ar fi fost prinși în capcană aici jos - și noi am fi făcut același lucru.

- Și totuși construiești rachete, zic.

- Pentru că nu vreau ca fiica mea să crească într-o închisoare, zice Liwen sorbind din ceai. Lasă jos ceașca cu o hotărâre fermă: Mai devreme sau mai târziu, vor uita. Și când o vor face, noi vom fi pregătite.

Să ucideți sute de miliarde, mă gândesc. Dar nu o spun cu voce tare. Adevărul este că eu nu cred că ceva - teama Consilium-ului și a Republicii - e posibil: că amazoanele ar duce cu ele ceea ce face ca Hippolyta să fie ceea ce este, și s-o răspândească. Eu cred că cel mai probabil e ca universul să facă Hippolyta după chipul și asemănarea sa, mai devreme sau mai târziu, decât invers. Dacă nu aș crede asta nu aș fi aici.

Dar aș putea să greșesc.

Mă bucur că nu e decizia mea.

- Scoate-ți vălul, spune Yueyin dintr-odată.

- Cum?

- Nu ești ezhelеră, zice. Nici măcar nu ești femeie. Vreau să văd cu cine stau de vorbă.

Bineînțeles, nu e chiar așa de simplu. Trebuie să-mi scot *burka,* trăgându-mi brațele din mâneci și ridicând strat după strat de material peste cap. Chiar dacă mai am încă bluza, pantalonii și cizmele, odată ce *burka* e scoasă complet - o grămadă tristă de pânză violet alături de mine pe canapea - mă simt dezbrăcat. înțeleg imediat de ce femeile de pe Hippolyta continuă să poarte *hijab,* de ce a fost așa de îngrozitor când bărbații din guvernele seculare al treisprezecelea și al paisprezecelea au încercat să abolească vălul cu forța.

Mă simt dezgolit.

Și, ceea ce e și mai dezarmant, mă simt iar ca Sasha Rusalev.

Văd că Liwen mă studiază, privirea ei zăbovind pe mâinile, fața, gâtul meu. Nu e nimic intim sau erotic în această privire, doar un fel de concentrare, și într-o clipă înțeleg ce vrea să însemne: atenția grijulie, clinică a unui naturalist, încercând să-și înregistreze în memorie acest unic specimen al unei specii pe care nu o va revedea niciodată.

Yueyin mă studiază și ea.

- Ești mai tânăr decât credeam, zice ea. Și frumos. Sună mai mult ca o acuzație decât ca un compliment. La început am crezut că ești aici ca să trăiești cine știe ce fantezie de harem colonial, dar acum nu mai cred așa. Face o pauză, apoi întreabă: Ești homosexual?

- Da. Și înainte de a formula următoarea ipoteză, nu sunt aici nici pentru că aș crede că febra amazoanelor ar face din mine o femeie.

Yueyin ridică din umeri.

- Se mai întâmplă. O dată, de când sunt eu aici, de două sau trei ori în înregistrările Serviciilor Etnice. Mistici care nu cred în terapia genetică sau chirurgia reconstructiva. Febra îi omoară ca pe orice alt bărbat. Dar tu nu ești un mistic, nu-i așa?

Acum e rândul meu să ridic din umeri.

- Sunt un filozof al naturii și am fost pregătit în Califate. Uneori e greu de trasat o graniță.

- Lasă-mă să ghicesc, zice Liwen în araba ei cu accent. Crezi că ai găsit un tratament pentru febra amazoanelor.

- Mai mult sau mai puțin, îi spun.

- Și asta se mai întâmplă, zice Yueyin. Cam la fiecare zece ani Republica trimite un laborator automat cu o cușcă plină de gerbili masculi, ca să testeze ultimul miracol medical.

- Febra îi ucide și pe ei, adaugă Liwen.

- Asta pentru că febra nu e o problemă medicală, spun. E un simptom al violării efectului de cauzalitate.

- Spui asta de parcă ar însemna ceva, zise Liwen.

- Pentru mine înseamnă. Beau o gură de ceai, apoi în timp ce las jos ceașca îmi vine în minte o analogie: Uite, zic arătând spre ceașcă. Consilium-ul - Serviciul Fenomenologic, adică - crede că universul e ca apa din ceașca asta de ceai. Frunzele sunt anomalia cauzală de pe Hippolyta. Iar febra este ceea ce se întâmplă dacă le pui laolaltă - febra e ceaiul.

- Iar blocada există pentru a împiedica ceaiul să difuzeze în continuare. Liwen își ridică ceașca și o învârte: Tu ești aici ca să scoți frunzele.

încep să răspund, dar Yueyin mă întrerupe.

Mă privește în ochi.

- Dacă *ai putea* vindeca febra, ai distruge bazele societății Hippolytei. Nu doar societatea umană, ci întregul ecosistem. Pe această planetă există un singur organism masculin, și acesta stă pe canapeaua mea.

- Am spus că Serviciul Fenomenologic crede asta. Nu am spus că și eu.

- Nu ești din partea SF?

- Nu sunt deloc din partea Consilium-ului. Sunt sponsorizat de Biroul de iraționalitate al Califatului din Londra, dar din motive practice sunt de capul meu.

Yueyin pare sceptică.

- Atunci, pentru ce *ești* aici?

Oftez.

- Aici metaforele încep să nu se mai potrivească. Să spunem că universul este o ceașcă de apă. Poate că anomalia e ca o grămadă de frunze de ceai - în care caz febra, difuzia, este ireversibilă. Nimeni nu știe cum să reverseze entropia la o asemenea

scară. Şi dacă nu e limitată, se va răspândi. Pe de altă parte, poate că anomalia este ca o pietricică aruncată în ceaşcă. Poate febra e doar o undă pe suprafaţa apei, disipând energia loviturii. Când energia se epuizează, la fel şi undele.

- In care caz suntem oricum condamnaţi, zise Yueyin. Dar eu nu cred.

- Ia, spune-mi. Fertilitatea spontană în teritoriile Ezheler - la marginea regiunii anomaliei - creşte sau scade?

- Nu există nici o dovadă clară în nici unul din sensuri, spune Yueyin, părând jenată. Empiric...

- Empiric, scade. Nu-i aşa?

Priveşte în depărtare.

- Posibil.

- Uite, zic eu. Nu sunt aici ca să vă distrug societatea. Sunt aici ca s-o eliberez. Spui că nu vrei ca fiica ta să crească într-o închisoare.

Yueyin spune:

- Nu vrem ca ea să crească nici ca să fie nevasta vreunui bărbat.

Scutur din cap.

- Nu e vorba doar despre voi. Hippolyta este *o singură lume.* Acolo sunt jumătate de trilion de femei. Flutur braţul spre tavan, încercând să încercuiesc întregul Polychronicon: Nu crezi că şi ele merită o şansă să aibă ceea ce aveţi voi?

Pe faţa lui Liwen percep zorii înţelegerii.

- Nu încerci eradicarea febrei amazoanelor, rosteşte ea. încerci s-o controlezi.

- Tot nu înţeleg, zice Yueyin.

- V-am spus că de aici metaforele nu se mai potrivesc. Nu mai pot descrie lucrurile cu ajutorul unei ceşti de ceai.

- Fără ceşti de ceai, acceptă Liwen.

- Fără cești? Inspir adânc: Sper să folosesc tehnicile matematice ale Califatului ca să realizez un echilibru metastabil care să permită unor regiuni convexe cu istorii virtuale şi reale sa coexiste într-un spaţiu-timp cu patru dimensiuni, rămânând totuși atât distincte topografic, cât şi adiacente într-un spaţiu cu cinci dimensiuni.

Yueyin face ochii mari.

- Nu contează *ce* faci. Ce *înseamnă* asta? Pentru noi?

- înseamnă, dacă reușesc, că fiica ta va putea să aleagă cum vrea să trăiască. Fiica ta - fac din nou semn spre exterior - și fiicele tuturor.

- De ce te-am crede?

Ridic din umeri.

- Contează? In orice caz, de mâine n-o să vă mai stau în cale. Merg în nord, în Erethea. Iau o înghițitură de ceai: Dacă vreți să mă opriți, cu siguranță nu va fi greu.

Liwen îi spune ceva lui Yueyin în tieshaneză. Conversaţiile în limbile chineze mi se par întotdeauna că sună ca niște Certuri, dar în replica lui Yueyin nu observ dezacordul, ci disprețul - și totuși un fel de resemnare.

Apoi se ridică și urcă scările.

- Poți dormi pe canapea în noaptea asta, zice Liwen. O să-ți aduc niște așternuturi. Baia e în spate, dacă vrei să te speli.

- Mulțumesc.

- Îmi pare rău pentru Yueyin, spune in timp ce ordonează serviciul de ceai. Trebuie să înțelegi că pentru ea nu e destul că pe Hippolyta noi, femeile, putem trăi fără bărbați. Faptul că Hippolyta este un loc unde bărbații *nu pot* veni este de asemenea important. Aruncă o privire spre haina împăturită

alături de mine și zâmbește: Pentru Yueyin febra este *hijab-**ul*** perfect.

- Dar pentru tine? întreb.

Ridică din umeri.

- Yueyin a ales să vină aici. Cât despre mine, eu sunt fericită aici - dar aici m-am născut. Dacă m-aș fi născut în altă parte, probabil aș fi fost fericită acolo.

Rămâne tăcută pentru o clipă, de parcă s-ar gândi dacă să spună mai multe.

- Cred că nu știi în ce te bagi, zice.

- Ce vrei să spui?

- Ai dreptate, febra este un efect secundar a unei violări a cauzalității. Oricare ar fi originea sa, centrul e acolo, în Erethea.

- De asta mă și duc acolo.

Oftează și coboară privirea, trasând desene invizibile cu degetul pe suprafața mesei.

- Am fost acolo de trei ori. Nu tot drumul. Ridică ochii: Cum aș putea să-ți explic? Știi mormintele pe care le-ai văzut pe drumul spre oraș, la capătul de sud al insulei, Cimitirul Bărbaților?

Aprob din cap.

- O să găsești Cimitire ale Bărbaților, morminte ca acelea, peste tot în sud. Dar nu și în Erethea. In Myrine - primul oraș mare în susul fluviului - în Myrine nu au decât un cenotaf. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu cadavrele. In Themiscyra nu au nici măcar atât; când vorbesc despre bărbați e ca și cum ar vorbi despre o metaforă sau un mit.

Zâmbesc.

- Poate așa e mai sănătos.

Cu un hohot de râs scăpat printre buze, Liwen clatină din cap.

- Poate că da. Spune-mi... pentru ce ar merita să murim?

- Nu mă aştept să mor.

- Dar ştii că există posibilitatea.

Privesc în gol. E o chestiune în jurul căreia s-a învârtit toată lumea - profesorii mei, elevii mei, Ghilda Fizicienilor, Biroul de iraţionalitate, ataşatul militar al Republicii la Londra. Le-am distras atenţia cu bune maniere şi matematică şi i-am lăsat să-şi completeze propriile răspunsuri, de la altruism la nevroză.

- În perioada de început a psihologiei occidentale, spune Liwen, faptul că cineva era atrasă de altcineva de acelaşi sex era considerat un semn al inabilităţii, din partea ei, de a distinge între Sine şi Celălalt. Ca un copil care încă nu înţelege diferenţa dintre jucării şi propriile membre - şi le bagă pe toate în gură. Dacă ar fi adevărat... atunci altruismul ar fi foarte apropiat de narcisism.

Mă uit la ea.

- Yueyin a avut dreptate să nu mă creadă, îi spun. Nu sunt aici pentru că vreau să vă ajut. Sunt aici pentru că sunt genul de persoană care nu se poate uita la un nod fără să vrea să-l deznoade.

- E un verset din *Tao Te Ching,* zice Liwen. E ambiguu, bineînţeles, mai ales în arabă, dar o interpretare ar fi: „Nodul perfect nu lasă nici un capăt de la care să poată fi desfăcut."

- Dacă aş crede că acest nod e perfect, nu aş fi aici. Dacă ceea ce s-a întâmplat pe Hippolyta s-a întâmplat o dată, probabil că se întâmplă tot timpul - numai că cele mai multe anomalii cauzale nu au efecte măsurabile. Iar dacă una are, Serviciul Fenomenologic - sau altcineva ca ei - le acoperă, se uită în altă parte. Dacă vreau să desfac *acest* nod - Hippolyta ar putea fi singura mea şansă.

- Şi pentru asta eşti dispus să mori.

- Dacă se ajunge la asta, da, spun ridicând din umeri. Trăim într-un univers cauzal. Nu e asta o justificare suficientă pentru orice?

- Un alt verset s-ar putea traduce astfel: „Cea care se distinge de restul lumii ar putea primi lumea în dar", spune Liwen. „Cea care se identifică cu lumea ar putea accepta lumea."

Își termină ceaiul și se ridică în picioare.

- Ești nebun, zice privind în jos spre mine. Respect asta la un om de știință. Noapte bună.

- Mulțumesc. Noapte bună.

*

Feribotul, *JingShi,* are un iz în același timp dulce și rece, ca metalul și otrava. Gazele evacuate de cele două motoare mari miros ca plasticul ars.

Speram să vorbesc mai mult cu Mei Yueyin despre geografia și demografia Hippolytei, ca să înțeleg mai multe despre efectele macroscopice ale anomaliei, dar când m-am trezit de dimineață ea plecase deja. Probabil e mai bine așa.

Îmi așez mâinile cafenii pe balustrada umedă vopsită în alb, simțind vibrațiile motoarelor, și privesc dincolo de Canalul Haimingdao la complexul de lumini, vălătuci de fum, rezervoare și clădiri, la macaralele înalte care vor ridica rachetele lui Liwen.

Le vor ridica, apoi le vor lansa spre moarte sigură în brațele lui *Tenacious* și ale sateliților cu lansatoare de particule. Mă întreb ce va înțelege din toate astea locotenentul Addison și frații săi cei cumpătați.

Mă aştept să admire curajul. Nebunia a cărei oglindire văzuse Liwen în mine. Apoi vor trage în ele.

Nord. *Jing Shi* avansează încăpăţânat contra curentului îngheţat, ca o bunicuţă de la ţară îndoită sub o legătură de lemne. Sunt bolnav, conform monitoarelor medicale - tem peratura e cu un grad peste normal, iar numărul celulelor albe din sânge crește.

Poate fi un atac al febrei. Ar putea fi doar efectul cinei de la Yueyin.

Motoarele cu interferență sunt agitate, murmurând în sinea lor, dar ele par să creadă că mica mea bulă de realitate, respingând intruziunea Hippolytei, este intactă. Discut cu infirmiera vasului și obțin o sticlă de antipiretic și niște pilule mari și albe cu un gust amar care îmi rămâne în gură mult timp după ce le înghit.

La Myrine râurile se unesc, Ortigia din vest vărsându-se în Otrera. *Jing Shi* va continua să meargă spre nord-est urcând pe Otrera spre Themiscyra, dar peste noapte se va opri aici, pentru a se alimenta cu combustibil și a schimba o încărcătură cu alta.

Petrec ziua pe țărm, luând un tramvai rapid din port către partea cea mai veche a oraşului.

Într-o cafenea de pe stradă urmăresc vrăbiile sărind de pe pământ pe mese și pe scaune, atente după firimituri. Toate sunt femele, desigur, cu capete mici și penajul cafeniu uniform.

Myrine e mai curat decât Haiming, şi mai liniştit, deşi încă agitat şi prosper. Străzile din acest cartier, înguste, construite pentru pietoni, cu bizarele lor clădiri dinainte de febră, sunt vesele şi pline de culoare, aglomerate cu mici magazine luminoase și clienții lor, femei tinere și fete cu păr castaniu sau blond, conversând într-o creolă turco-germană pe care aproape o pot înțelege.

Piața umbroasă spre care dă cafeneaua este o insulă în mijlocul tuturor acestora, o insulă de culori stinse și de liniște. In centrul pieței se află Cenotaful Bărbaților. Nu sunt sigur la ce mă aşteptam - vreun obelisc sau stâlp falie, poate, având în vârf o statuie musculoasă şi bine dotată, în stil european?

In loc de asta, acolo este un aranjament circular de dale închise la culoare și ziduri dărâmate, puternic reliefate, evocând suferință. De la distanță, pietrele arată ca și cum ar avea nume înscrise pe ele. Dar văzute de aproape, literele se dizolvă în modele abstracte.

Mă întorc pe *Jing Shi* seara, îmbarcându-mă împreună cu forfota noilor pasagere care urcă la bord. Majoritatea sunt tieshaneze, imigrante sau expatriate; câteva sunt eritheene, din cele care nu au bani pentru tren sau nave pe pernă de aer, și pe care nu le deranjează puțină aventură.

Una din acestea este o femeie tânără cu care împart cabina, o studentă la economie din Antiope - unul dintre orașele de dincolo de Themiscyra, în Erithea de Est - care se întoarce acasă pentru vacanță. E suplă, musculoasă și cu pielea întunecată. Noaptea își scoate *khimar-**ul,*** dezvelind un păr negru, creț și

foarte scurt, ca al lui Musa. Din anumite unghiuri arata ca un băiat.

Paturile au perdele, dar eu nu o trag pe a mea - cele doua deschizături mici lasă să intre prea puțin aer curat. Nici studenta nu o face. Nu știe ce să creadă despre mine, ascuns în spatele *burka,* cu accentul meu ezheler și desagii mei aspri care miros a catâri și a mirodenii. Pentru ea sunt exotică și misterioasă și, cred, puțin excitantă.

Ca european, sunt produs al unei culturi - o istorie orala și scrisă - care mi-a construit sexualitatea personală într-un anume mod. In zilele de demult ale acestei istorii, dragostea femeilor era considerată de către mulți ca fiind un substitui inferior, dar acceptabil la limită, pentru dragostea bărbaților.

Poate pentru unii încă mai este așa, dar nu și pentru mine. Și, chiar dacă ar fi - probabil există puține femei pe Hippolyta, ici colo, care să stea treze noaptea visând la bărbații pe care nu i-au văzut niciodată. Dar să mă aștept că această studentă băiețoasă să fie una dintre ele - cât de prost ar trebui să fiu?

Noaptea, în strălucirea slabă a luminilor de urgență, privesc ceafa capului ei adormit, încercând să-mi amintesc cum era când îmi plimbam degetele prin părul lui Musa. Indiferent ce și-ar dori tânăra din celălalt pat, dorințele ei și ale mele sunt perpendiculare.

Mă bucur că am *burka.* Sub ea nu sunt sigur dacă vreau să râd sau să plâng.

Alarmă!

Sar și mă lovesc dureros cu capul de tavan. Motoarele cu interferență urlă solicitându-mi atenția...

Nu.

E doar liniștea.

Cer mașinilor un raport amănunțit, împiedicându-le să se grăbească. Totul e calm și liniștit, mai liniștit decât oricând de la aterizarea mea, la limita preciziei motoarelor cu interferență. Bula de realitate din jurul meu pare să se fi întins până la orizont. E ca și cum nu m-aș afla deloc pe Hippolyta.

Oare mi-am imaginat alarma? Jurnalele motoarelor cu interferență nu recunosc nimic.

Ne aflăm la o zi distanță de Themiscyra. Mă întind la loc în pat, fără să fie nevoie ca monitoarele medicale să-mi spună cât de repede îmi bate inima. Mă doare capul, nu numai acolo unde m-am lovit, ci peste tot. Sub *burka* o urticarie mi-a făcut mici bube roșii care mă mănâncă pe antebrațe și pe dosul palmelor, pe glezne și pe picioare. Simt ochii studentei ațintiți asupra mea și mă întorc cu fața la perete.

De dimineață, motoarele cu interferență sunt încă enervant de calme; chiar îngâmfate - nevoind să admită existența vreunei granițe între istoria divergentă a Hippolytei și istoria mea.

Monitoarele medicale, pe de altă parte, sunt moarte.

Coincidență? Sau feribotul a trecut vreun prag în timpul nopții, vreo linie trasată prin spațiu, timp sau probabilitate, întrerupând canalele de simultaneitate ale monitoarelor?

Mă doare capul. Ar trebui să am o teorie, dar nu am. împrumut un creion de la casiera vasului și mâzgălesc un timp grafice și formule, dar Hippolyta nu e ceva ce poate fi rezolvat prin ecuații parțial diferențiale, și nu după mult timp îmi pierd

interesul. Îmi petrec ziua așezat pe o bancă pe punte, la umbră, privind țărmul răsăritean târându-se încet pe lângă noi: șase, opt, zece nuanțe de verde, și ici-colo albul, galbenul sau albastrul iscoditor al caselor. Beau ceai călduț de orz, și la fiecare trei sau patru ore iau unul dintre antipireticele cerşite de la infirmieră.

Ce aș putea face - să mă întorc? Am știut de când am venit că nu există cale de întoarcere. Dacă motoarele cu interferență s-au defectat într-adevăr, dacă au dat peste cine știe ce fisură în ecuații, atunci chiar și întoarcerea în Tieshan, sau dincolo de teritoriile Ezheler, nu m-ar putea salva. Și dacă ar fi așa, tot aș muri într-o zi, tot fără să știu adevărul.

Simt că sunt aproape de a înțelege ceva. Că în curând se va apropia de mine pe furiș, ca un animal sălbatic pe o câmpie, numai să stau suficient de liniștit.

Themiscyra. Orașul ni se arată în amurg, cu copacii care se retrag de pe țărm făcând loc culturilor, pășunilor, grădinilor, drumurilor, clădirilor. Mai sunt și alte vase pe fluviu; siajele lor se lovesc de carena feribotului, și un zgomot îndepărtat de trafic începe să se înalțe, ca un contrapunct la ritmul motoarelor.

Adorm chiar când de-a lungul malului se ivesc luminile.

Casiera mă scutură să mă trezească.

- Să coboare toată lumea care trebuie să coboare, zice ea zâmbind.

Mă cutremur şi încerc să-i întorc zâmbetul, uitând pe moment că nu-mi poate vedea faţa. Până să-mi amintesc asta - după ce mă ridic, ajutat de balustradă, şi cu ceva efort îmi salt desagii pe umăr -, când mă întorc să-i mulţumesc cu voce tare, ea dipăruse deja.

Acum oraşul este pretutindeni în jurul nostru. Vasul a andocat în umbra unui pod, larg şi solid, din metal, probabil colorat în timpul zilei, dar acum negru peste apele negre, ascunzând cerul nopţii. Sunt aproape ultimul pasager care îşi târşeşte picioarele pe pasarelă până pe chei, întorcându-mă numai la final ca să privesc în sus şi în jos de-a lungul fluviului. Ambele maluri sunt mărginite de lumini, panglici, arcade şi turnuri în diferite stiluri arhitectonice, strălucind cristaline pe fundalul nopţii, reflectate în apele întunecate, ca peste tot, în Petersburg sau Baghdad sau Ho Chi Minh Viile - numai că aici un turn nu e doar un turn, şi un arc nu e doar un arc. E mai mare şi mai prosper decât mă aşteptam. Un drum larg pavat merge de-a lungul ţărmului, aglomerat de femei de toate vârstele, culorile şi limbile.

*

E adevărat că, într-un oarecare fel, ideea că o istorie ar putea fi diferită cu atâtea miliarde de ani în urmă încât să se schimbe complet evoluţia vieţii multicelulare, şi totuşi să producă acest prezent - un prezent în care aceste femei, categoric umane, se plimbă pe străzile acestui oraş, la fel ca în orice alt oraş pe care l-am cunoscut vreodată, vorbind limbi pe care eu le-am învăţat de la bărbaţi - este, cu o aproximaţie de multe, multe zecimale, pur şi simplu imposibilă.

Dar adesea imposibilul are o integritate care improbabilului îi lipsește.

Am ajuns până aici; prea multe lucruri sunt deja ireversibile.

Opresc o femeie suplă, cu piele întunecată și pometi tipici Americii Centrale, în uniformă de lucru negru și alb, și o întreb în arabă dacă poate să-mi arate încotro e nordul.

- într-acolo, zice, arătând. In sus pe scări.

In față, malul se ridică abrupt, și o scară largă de piatră urcă în grupuri de trepte panta de lângă pod.

Îmi dau seama că sperasem ca ea să arate în susul sau în josul fluviului. Atitudinea mea trebuie să fi trădat ceva, căci femeia zâmbește timid, ridicând neputincioasă din umeri.

- Unde te duci? întreabă.

Privesc de-a lungul fluviului, și înapoi la vas, și spre scări, apoi din nou la femeie.

- Nu sunt sigură, îi spun. Vin pentru prima dată în Erethea.

- Există un centru de informare pentru vizitatori în Khawlah Road, se oferă ea. Sus pe scări, apoi la stânga - adică pe strada Ste Jeanne - apoi la dreapta, la primul colț. Are indicatoare în cinci limbi; n-ai cum să-l ratezi. Ele o să-ți găsească un hotel.

E o idee la fel de bună ca oricare alta.

- Mulțumesc, îi zic.

- Pace.

*

Sus. Treptele sunt mici, construite pentru pași mai mici decât ai mei, altădată aș fi sărit câte două sau trei deodată. Acum

șovăi sub greutatea bagajelor și a febrei - Febra, adică; nu mă mai pot preface că nu este ceea ce este. Frisoanele vin în valuri. Aerul e călduț, ceva mai puțin cald decât în deltă, și încărcat de apropierea fluviului, dar îmi amintesc de cel de-al doilea an la universitate și de o plimbare pe jos pe colinele Pamirului, încovoiat împotriva unui vânt aspru, cu bocancii alunecând pe prima gheață a toamnei, pașii mei măsurându-se în centimetri și în teama crescândă că următorul mă va trimite alunecând în abisul adânc de un kilometru de lângă noi; măsurați în certitudinea morții.

Cumva am supraviețuit. Voi supraviețui și acum. Ajung la capătul scărilor, tremurând de epuizare și de ultimul val de friguri. Ajung sus și arunc o primă privire cerului.

- Dumnezeule!

Cuvântul vine involuntar, țâșnind printre dinții mei încleștați.

Dincolo de luminile străzii, dincolo de stelele ordonate ale turnurilor care se ridică acolo, o panglică zveltă de argintiu selenar lucind în auriu acolo unde se ridică deasupra orizontului, într-o formă conică aproape până la invizibilitate, dar refuzând să dispară chiar și din vederea mea încețoșată și tremurată. In punctul culminant, în unghi drept, se întâlnește cu o altă panglică, un inel de aur.

Un ascensor spațial, și o stație pe inelul ecuatorial.

Inelul este un arc care se extinde de la un orizont la altul. Nu există posibilitatea să-l fi ratat mai înainte. L-aș fi văzut de pe *Tenacious*. L-aș fi văzut din Haiming. Din orice punct al Hippolytei, ar fi fost cel mai luminos obiect de pe cer.

(Undeva în fundalul minții mele, modelul mental al anomaliei cauzale pentru care mi-am cheltuit zece ani să-l construiesc se extinde brusc, căpătând trei, patru, cinci extra-dimensiuni...)

Hotărârea mea se spulberă. Îmi smulg privirea de pe inelul imposibil și deodată o iau la fugă, înapoi spre fluviu, departe de cer. In spatele meu, voci ridicate de femei, speriate, **furioase** sau îngrijorate.

Burka îmi limitează câmpul vizual la o fantă îngustă. Făra vedere periferică. Podul. Sunt pe pod. Nu găsesc scările.

Mă întorc, privesc înapoi și inelul e încă acolo.

Halucinație. Delirul este unul dintre simptomele febrei amazoanelor.

- Delirul este... - mă izbesc de cineva, și mă întorc să-i explic - ...unul dintre simptomele...

Cui îi vorbesc? Nu pot vedea nimic prin vălul ăsta blestemat. Mă împiedic, și privesc în jos la chipul unei matroane blonde robuste, îmbrăcată în roșu, arătând exact ca regina Angliei când am dansat pentru ea *Rege pentru totdeauna* la Glastonbury.

- Eu eram Lancelot, îi spun, fără să mai fiu sigur dacă vorbesc în arabă, turcă sau rusă. A fost magnific.

Mă rotesc, reușind doar o jumătate de *pirouette a la seconde* înainte de a-mi pierde echilibrul.

Regina îmi prinde brațul, încruntându-se îngrijorată.

- Ai nevoie de ajutor, spune ea cu toată seriozitatea, iar eu nu am nevoie să știu ce limbă vorbește ca să înțeleg.

- Vălul ăsta nenorocit, explic scuzându-mă. Nu pot vedea nimic prin el. Mă smulg din mâna femeii și încep să adun faldurile hainei, încercând să trag *burka* peste cap. De ce naiba n-ați încetat să le mai purtați după ce am murit noi?

Știu că nu e cinstit, regina Angliei nu poartă *burka* - oare ce poartă? O pălărie rotundă, cu flori. încerc să-mi cer scuze, să-i spun cât de mult îmi place pălăria ei, dar haina îmi înăbușă vocea și renunț.

- Renunț!

Las haina să cadă, și mă întorc spre regină ca ea să știe că am renunțat.

In colțul ochiului meu sunt lumini, prin dantelă. Mă aflu pe stradă.

- Sunt pe stradă! strig. Vălurile astea blestemate!

Se aude un scrâșnet de roți. Cineva mă apucă de braț, și eu îmi amintesc ceva de la școala elementară.

- Rata accidentelor mortale de circulație printre pietonii din Kabul, în secolul XIV al Hegirei... încep să spun, și dintr-odată, înainte de a putea termina, sunt întins pe spate, pe pământ, cu răsuflarea tăiată. Miroase a iarbă strivită. Luminile orașului sunt aprinse în noapte deasupra mea. Voci de femei, peste tot în jurul meu.

- E rănită?

- Să cheme cineva o ambulanță!

Luminile se năpustesc asupra mea, extinzându-se să umple întreaga lume.

Le pot auzi, deși sunt orb.

- Temperatura patruzeci cu cinci, spune doctorul din spital, sună de parcă ar vorbi într-un microfon. Ritmul inimii o sută zece. Tensiunea...

- Poate e vreo formă de reacție autoimună.

O altă voce, una cunoscută. Într-o arabă frumoasă, de erudit.

- Maryam? croncăn.

Mâna ei e pe fruntea mea, puternică și răcoroasă.

- Dr Orbay m-a chemat, zice ea. Au găsit adresa ei în bagajele tale. Acum taci, Yazmina. O să am grijă de tine.

Doctorița spitalului vorbește odată cu ea.

- ...o sută cincizeci cu optzeci. Dacă ai dreptate... **Mi-o** imaginez clătinând din cap: Nu putem face prea multe decât să încercăm s-o stabilizăm. Poate ar putea face ceva pentru **CM** în afara planetei...

Prin pleoapele închise văd din nou arcul. Un inel accelerator, un punct de lansare pentru navele cosmice. Cel al Hippolytei fusese distrus la începutul carantinei. Cel de aici există. Nu e atât un loc, cât o poartă.

Către ce?

Mă gândesc iar la Lancelot, oprit în ușa Capelei Graalului, aruncând o privire spre ceea ce nu va putea niciodată atinge.

Infirmierele mă dezbracă, mă spală, mă învelesc la loc în ceva ce probabil sunt niște pături moi, deși le simt ca un burete
de oțel pe pielea mea înfierbântată. Aștept o reacție la anatomia 1
mea - șoc? ofensă? dezgust? - dar aceasta nu vine.

Un ac îmi înțeapă brațul.

Aproape că pot să adorm.

Am greșit să-mi consider propria mea istorie ca reală și pe a Hippolytei cea ne-reală - să mă definesc pe mine ca Sine și pe Hippolyta ca Ceilalți. Asta încercau motoarele cu interferență să-mi spună.

Nu există nici un trecut care să nu fie într-un fel o minciună. Vedem trecutul distorsionat de amintiri și imaginație. Adăugăm distorsionării sale conștiente istoria și propaganda. Vedem legile cauzei și efectului violate nu numai de fiecare dată când o navă cosmică îndoaie spațiul-timp, ci și de fiecare dată când

vizionăm înregistrările incomplete ale trecutului cu ochii noștri moderni, impregnându-le cu presimțirea unui viitor care este propriul nostru prezent, un lucru pe care noi niciodată nu-l vom vedea sau înțelege altfel decât ca fragmente imperfecte. Ne spunem că suntem în căutarea adevărului când ceea ce ne interesează de fapt nu este nimic altceva decât plauzibilitatea.

Am numit istoria Hippolytei *virtuală,* dar asta ține de semantică. Dacă anomalia cauzală a creat această istorie, sau dacă numai ne-a conectat pe noi la ceva ce a existat dintotdeauna, cândva, cumva - probabil nici măcar nu mai contează.

Femeile de pe Hippolyta au o poveste pe care o spun despre ele însele, iar în aceasta nu sunt incluși bărbații.

Faptul că eu exist este suficient să demonstreze că povestea este falsă.

Eu sunt eroarea în calcule, prezumția ascunsă care invalidează dovada.

Din această cauză mor. Pentru a echilibra o ecuație.

- Ssst, zice Maryam în arabă, în timp ce îmi așază o cârpă umedă pe frunte.

Probabil am vorbit cu voce tare.

- Nu mai e mult, șoptesc.

Când va veni sfârșitul, va veni rapid.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă Liwen și-ar lansa rachetele de aici. Oare locotenentul Addison și *Tenacious* le-ar mai aștepta? Dacă nu - dacă rachetele, lansate, se vor regăsi cu totul în alt spațiu-timp, rotite într-un set de dimensiuni superioare -

ce ar însemna asta? Că Hippolyta reprezintă la fel de mult un nod gordian văzut dinspre această parte ca și din cealata ?

Dacă nodul va fi vreodată dezlegat, va fi dezlegat dinspre această parte.

- Fetița mea, zice Maryam. Sst.

Și oare există acea cealaltă parte? A existat vreodată? Cum aș putea dovedi?

încerc să-mi amintesc numele profetului din Coran, cel pe a cărui soră evreii și creștinii o numeau Maryam. Numele femeii pe care am întâlnit-o în căminul de tranzit de pe Erewhon, cea care făcea spoturi cinetice. Ea i-a scos pe Copiii lui Israel din Egipt, dar a murit pe malurile Iordanului. Dacă ar fi trebuit să-mi aleg un nume ar fi trebuit să fie acesta, și nu Yazmina.

Maryam mă prinde de mână. încerc să-mi amintesc dacă ea știe că sunt bărbat.

- Sst, fiica mea, spune din nou.

Fiul, încerc să rostesc, dar cuvântul se îndepărtează deja de mine.